

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 4/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátskou kanceláriou SVITOK a spol. s r. o., Tomášikova 23/C, Bratislava, v mene ktorej koná Mgr. Peter Svitok, konateľ a advokát, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sžk/23/2020 z 24. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho ústavného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že riaditeľ [REDAKOVANÉ] (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) vydal služobné hodnotenie sťažovateľa ako príslušníka [REDAKOVANÉ] pod č. CPBA-OP-2016/002638-005 z 19. septembra 2016, postupujúc podľa § 40 ods. 5 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/2001 Z. z.“) so záverom, že hodnotený sťažovateľ nie je spôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v [REDAKOVANÉ] (ďalej len „služobné hodnotenie“).

3. Proti služobnému hodnoteniu podal sťažovateľ odvolanie osobne do podateľne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Hasičského a záchranného zboru (ďalej len „prezídium

hasičského a záchranného zboru“) 6. októbra 2016, ktoré adresoval „do rúk Krajského riaditeľa, [REDAKOVANÉ]“. Predseda poradnej odvolacej komisie prezídia hasičského a záchranného zboru listom z 11. októbra 2016 podľa § 144 zákona č. 315/2001 Z. z. postúpil odvolanie sťažovateľa riaditeľovi krajského riaditeľstva, ktorý následne listom z 12. októbra 2016 v zmysle § 154a ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. postúpil predmetné odvolanie odvolaciemu orgánu – prezídiu hasičského a záchranného zboru, keďže odvolaniu sťažovateľa nevyhovelo.

4. Prezídium hasičského a záchranného zboru ako odvolací orgán oznámením č. PHZ-KA4-2016/001809-005 z 19. októbra 2016 vybavilo odvolanie sťažovateľa proti služobnému hodnoteniu ako oneskorene podané, dôvodiac to tým, že z poučenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí aj z označenia prijímateľa podaného odvolania je zrejmé, že sťažovateľ vedel o tom, kam je odvolanie potrebné podať, aby nastali jeho právne účinky, no z vlastnej vôle tak neurobil. Keďže lehota na podanie odvolania na príslušnom orgáne, ktorým bolo krajské riaditeľstvo, uplynula 10. októbra 2016, považuje sa odvolanie postúpené krajskému riaditeľstvu prezídiom hasičského a záchranného zboru 11. októbra 2016 za oneskorene podané. Prezident hasičského a záchranného zboru zároveň preskúmal v zmysle § 154 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. napadnuté rozhodnutie a aj proces, ktorý mu predchádzal, a nenašiel zákonný dôvod na obnovu konania ani na zmenu alebo zrušenie predmetného rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

5. Následne krajské riaditeľstvo 20. októbra 2016 vystavilo sťažovateľovi potvrdenie podľa § 63 ods. 1 písm. h) a ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o skončení služobného pomeru sťažovateľa v štátnej službe dňom 10. októbra 2016 na základe nadobudnutia právoplatnosti služobného hodnotenia so záverom, že sťažovateľ nie je spôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v zbere. Proti predmetnému opatreniu podal sťažovateľ správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na podklade zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sžk/23/2018 z 13. septembra 2019 svojím rozsudkom č. k. 1S/227/2019 zo 6. februára 2020 tak, že správnu žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol podľa § 461 Správneho súdneho poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ sa v časti ústavnej sťažnosti pod názvom *Napadnuté konanie* snaží vysvetliť, že k skončeniu služobného pomeru v štátnej službe podľa § 63 ods. 1 písm. h) zákona č. 315/2001 Z. z. nedošlo, a to z dôvodov ničotnosti správneho aktu, ako aj včas podaného odvolania proti služobnému hodnoteniu (preto nenadobudlo právoplatnosť a z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k skončeniu jeho služobného pomeru).

6.1. Sťažovateľ (poukazujúc na § 13 ods. 3 a § 41 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.) tvrdí, že nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 168/2012 bolo vydané v rozpore so zákonom (z dôvodu, že zákon č. 315/2001 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase neobsahoval splnomocňujúce ustanovenie, na základe ktorého by bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky oprávnené vydať všeobecne záväzný právny predpis vo veciach služobného pomeru), a preto jeho služobným úradom malo byť Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a nie krajské riaditeľstvo.

Z uvedených dôvodov je služobné hodnotenie vydané riaditeľom krajského riaditeľstva, ako aj potvrdenie o skončení služobného pomeru vydaného riaditeľom krajského riaditeľstva ničotný, nulitný správny akt. Krajskému súdu vytýka, že hoci sa zaoberal otázkou, či služobné hodnotenie vydal na to oprávnený služobný orgán, vec nesprávne právne posúdil, keď akceptoval nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 168/2012.

6.2. Sťažovateľ tvrdí, že naplnil podmienku riadneho a včasného podania odvolania [poukazujúc na § 184 ods. 4 v spojení s § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z.], pretože osobne doručil svoje odvolanie do podateľne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky 6. októbra v rámci 15-dňovej lehoty. Z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k márnemu uplynutiu lehoty. Poukazuje na obvyklú prax správneho orgánu, ktorý vo viacerých konaniach (bližšie nešpecifikovaných, pozn.) akceptoval dodržanie lehoty na podanie odvolania alebo námietky, aj keď boli podané na služobný orgán, ktorý nie je vecne alebo miestne príslušný vo veci rozhodnúť (s odkazom na § 144 zákona č. 315/2001 Z. z.). Odvolací orgán nekonal podľa ustanovenia § 154a ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z., namiesto toho vyhlásil odvolanie za oneskorené a vykonal prieskum podľa § 154a ods. 9 zákona č. 315/2001 Z. z., čím sa vyhol povinnosti prerokovania odvolania v poradnej odvolacej komisii. Sťažovateľ dodáva, že odvolanie bolo spolu so spisovým materiálom predložené odvolaciemu orgánu nie preto, žeby bolo oneskorene podané, ale preto, že sa mu nevyhovelo, a poukazuje tiež na to, že tá istá osoba vybavovala postúpenie podania vecne príslušnému služobnému orgánu deň po uplynutí 15-dňovej lehoty, ako aj oznámenie o oneskorenom podaní odvolania.

7. V časti ústavnej sťažnosti pod názvom *Napadnutý rozsudok* sťažovateľ pokračuje vo svojej argumentácii vzťahujúcej sa na nulitu predmetných správnych aktov a najvyššiemu správne súdu vytýka, že rezignoval na účel správneho súdnictva a ochranu jednotlivca (poukazujúc na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS522/2021 z 3. februára 2022) pred nezákonným výkonom verejnej moci, keď použil výklad zákona v prospech orgánu verejnej moci a na úkor jednotlivca, pričom však tento výklad je nesprávny a nemá oporu v zákone. Zdôrazňujúc to, že služobné hodnotenie, ako aj potvrdenie o skončení služobného pomeru v štátnej službe vydané riaditeľom krajského riaditeľstva sú nulitnými správnymi aktmi, považuje právne posúdenie najvyšším správnym súdom v napadnutom rozsudku za arbitrárne a v rozpore s účelom správneho súdnictva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatu ústavnej sťažnosti predstavuje spochybňovanie skončenia služobného pomeru sťažovateľa v štátnej službe podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. h) zákona č. 315/2001 Z. z. z dôvodov špecifikovaných v bode 6.1 a 6.2 tohto uznesenia a v tej súvislosti arbitrárnosť a nesprávnosť právneho posúdenia veci sťažovateľa najvyšším správnym súdom. V dôsledku napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a k porušeniu práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti (čl. 48 ods. 2 ústavy).

9. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd uvádza, že ústavná sťažnosť (ako aj plnomocenstvo) obsahuje *formálny nedostatok* v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“), ktorý už takmer vyše troch rokov nie je platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom (tým je počnúc 1. júlom 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Táto skutočnosť však sama osebe nemá vplyv na posúdenie toho, či je možné návrh prijať na ďalšie konanie, pretože rozhodujúce je, či samotný obsah návrhu spĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Každé podanie totiž ústavný súd posudzuje podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Ústavný súd ďalej konštatuje, že ústavná sťažnosť obsahuje aj *obsahové nedostatky* v podobe nedostatočne prezentovaných konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu označených základných práv [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

12. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že zákonodarca v ustanovení § 45 zákona o ústavnom súde výslovne normatívne upravil viazanosť ústavného súdu rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, aby nebolo pochyb, že ústavný súd nebude za navrhovateľa určovať rozsah ústavného prieskumu ani vyhľadávať konkrétne dôvody, pre ktoré sa navrhovateľ obracia na ústavný súd (nad rozsah návrhu navrhovateľa môže ústavný súd rozhodnúť len v konaní o súlade právnych predpisov). Aj v konaní pred ústavným súdom teda platí zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán). Dôvody návrhu (kvalitatívna stránka ústavného prieskumu) predstavujú opísanie toho, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov navrhovateľ považuje napadnutý postup alebo rozhodnutie za porušenie ústavy, resp. dohovoru. Aj pri dôvodoch návrhu ústavný súd zásadne akceptuje autonómiu vôle navrhovateľa a ak zákon o ústavnom súde vyslovene neuvádza inak, nemá možnosť rozhodovať *ultra petitem* a rozširovať ochranu ústavnosti nad rámec, ktorý navrhovateľ požaduje (navrhuje). Z viazanosti ústavného súdu dôvodmi návrhu vyplýva aj povinnosť navrhovateľa uviesť dostatok skutkových tvrdení, právne relevantné dôvody vo vzťahu k namietanému porušeniu toho-ktorého ústavného práva alebo slobody (ústavnoprávnu argumentáciu) (porov. Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 257).

13. Na vymedzenie predmetu ústavného prieskumu má rozsah návrhu podstatný vplyv, pretože tým sťažovateľ vymedzuje ústavnému súdu rozsah, v akom sa bude ústavný súd ochranou ústavnosti v tom-ktorom prípade zaoberať. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

14. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa tak prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Takto vymedzený rozsah

prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde, pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd. Ani v danej veci však ústavný súd dôvody na modifikovanie sťažnostného petitu nevzhladol (I. ÚS 514/2020). Vzťah odôvodnenia a petitu ústavnej sťažnosti musí byť pritom významovo bezrozporný, inak sa splnenie uvedených podmienok nedá posúdiť. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „dopĺňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 357/2017, I. ÚS 521/2020).

15. Vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľ vymedzil rozsah svojej ústavnej sťažnosti tak, že za zásah porušujúci jeho základné práva a slobody (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) označil len napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu č. k. 1Sžk/23/2020 z 24. februára 2022. Vychádzajúc z dôvodov ústavnej sťažnosti, sťažovateľ ich vymedzil *širšie* než petit, a to v časti ústavnej sťažnosti pod názvom *Napadnuté konania*, z obsahu ktorej vyplýva a) kritika administratívneho postupu žalovaného správneho orgánu najmä v súvislosti s vybavením ním podaného odvolania proti služobnému hodnoteniu a tiež b) kritika postupu a rozsudku krajského súdu (č. k. 1S/227/2019 z 6. februára 2020), ktorý bol predmetom prieskumu pred najvyšším správnym súdom, a zároveň *užšie* než petit, a to vo vzťahu k označenému čl. 48 ods. 2 (právo na verejné prerokovanie veci a v prítomnosti sťažovateľa), voči ktorému neuviedol žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu označeného základného práva [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kvantitatívne vymedzil rozsah prieskumu ústavného súdu na napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ústavný súd tak, dodržiavajúc už uvedené zásady, podrobil ústavnému prieskumu konanie predchádzajúce samotnému vydaniu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (v okolnostiach prerokovanej veci administratívne konanie a konanie pred krajským súdom, pozn.). Argumentáciu uvedenú v bodoch 6 vrátane 6.1 a 6.2 tohto uznesenia možno so zreteľom na jej znenie považovať len za súčasť argumentácie sťažovateľa bez dopadu na rozsah a predmet prieskumu v konaní pred ústavným súdom.

17. Predmetom ústavného prieskumu tak nemôže byť ani namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu v dôsledku absencie akejkoľvek ústavnoprávnej argumentácie. Vzhladom na uvedené bolo potrebné časť ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

18. Ústavný súd aj napriek tomu, že relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti v podstatnom obsahovo nekorešponduje s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, rešpektujúc materiálnu ochranu práv sťažovateľa v individuálnych okolnostiach tejto veci, pristúpil k prieskumu ústavnej sťažnosti, ktorej podstatou je tvrdené porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým bola kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu zamietnutá.

19. V zmysle čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu všeobecné súdy vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

20. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že podľa jeho ustálenej judikatúry, ktorá odráža zásadu riadneho výkonu spravodlivosti, by sa v rozsudkoch súdov mali primerane uvádzať dôvody, z ktorých vychádzajú. Rozsah, v akom sa uplatňuje táto povinnosť odôvodnenia, sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutia a musí sa určovať na základe okolností prípadu. Aj keď čl. 6 ods. 1 dohovoru ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno ho chápať tak, že si vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument. Odvolací súd tak môže zamietnutím odvolania v zásade iba potvrdiť dôvody rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku, rozsudok veľkej komory ESLP z 21. 1. 1999, č. 30544/96, bod 26 a tam odkazovaná judikatúra).

21. V tejto súvislosti treba poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy,

teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutím krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

22. Napriek pomerne všeobecnému charakteru ústavnej sťažnosti možno vyabstrahovať nosnú námietku, od ktorej sa môže ústavný súd pri materiálnom prieskume tejto ústavnej sťažnosti „odraziť“, a tou je arbitrárne právne posúdenie sťažovateľovej veci vedúce k záveru, že služobné hodnotenie z 19. septembra 2016, ako aj potvrdenie o skončení služobného pomeru v štátnej službe z 10. októbra 2016 vydané riaditeľom krajského riaditeľstva nie sú nulitnými správnymi aktmi. Sťažovateľ naopak zastáva názor, že obidva správne akty sú nulitné, a to preto, že ich nevydal na to oprávnený subjekt.

23. Sporné skutočnosti sa týkajú výkladu § 13 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/2001 Z. z.; kým sťažovateľ tvrdí, že predmetný zákon ku 20. decembru 2012 neobsahoval splnomocňujúce ustanovenie, na základe ktorého by bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky oprávnené vydať všeobecne záväzný právny predpis vo veciach služobného pomeru (nariadenie č. 168/2012, pozn.), a preto riaditeľ krajského riaditeľstva nebol oprávnený konať a rozhodovať vo veci sťažovateľa, tak najvyšší správny súd [vychádzajúc zo znenia § 13 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/2001 Z. z. zmeneného zákonom č. 345/2012 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2013] potvrdil, že minister bol oprávnený (vo vzťahu k príslušníkom Hasičského a záchranného zboru) ustanoviť inú osobu za vedúceho služobného úradu, teda riaditeľa krajského riaditeľstva, ktorého ustanovil práve nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 168/2012, ktorý nadobudol účinnosť od 1. januára 2013 (body 25 až 27 napadnutého rozsudku, pozn.).

24. Ústavný súd na základe takéhoto odôvodnenia nepovažuje záver najvyššieho správneho súdu o tom, že riaditeľ krajského riaditeľstva bol ako vedúci služobného úradu oprávnený rozhodnúť o služobnom hodnotení sťažovateľa, ako aj o potvrdení o skončení služobného pomeru v štátnej službe (bod 28 napadnutého rozsudku), za taký výklad a aplikáciu ustanovenia § 13 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/2001 Z. z., ktorým by najvyšší správny súd zásadne poprel jeho účel a význam (III. ÚS 264/05), čo vylučuje označenie napadnutého rozsudku za arbitrárne, resp. svojvoľné či extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Za takéhoto stavu niet z ústavnoprávneho pohľadu dôvodu na to, aby ústavný súd do ústavne konformného výkladu najvyššieho súdu zasahoval.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu nevzhliadol žiadne vybočenie z ústavnoprávnych požiadaviek kladených na zachovávanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu